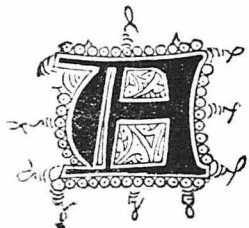

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΥΛΟ ΚΑΙ ΛΙΒΕΛΛΟΙ

Όπου ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης δένει ένα δημοσιογράφο. Τό έπεισάδιό του στην Τρίπολι. Τό Γραφείον Τύπου τοῦ Καραϊσκάκη. Ένας λιβελλός... Πρωτοχρονιάτικος ! Ο Γαβριηλίδης άρνύεται και σκοτώνει. Η έπιθεσις έναντίεν τοῦ 'Αδ. κύρου.

ρεκτά σημαντικό ρόλο έχει παίξει στην ιστορία της 'Ελληνικής δημοσιογραφίας τὸ ξύλο. Ανέκαθεν οἱ δημοσιογράφοι ήταν έλεύθεροι νά διατυπώνουν — σύμφωνα με τὸ Σύνταγμα — «ἐγγράφους τοὺς στοχασμούς των», έλεύθεροι όμως ήταν και οἱ άλλοι 'Ελληνες όταν μάλιστα έβλεπαν ότι θίγονται αὐτοὶ ἢ τὰ αἰσθηματά τους νά διατυπώνουν... στην ράχη τῶν δημοσιογράφων τίς ἀντιρροήσεις τους !

Ποιός εἶνε ὁ πρώτος 'Ελλην δημοσιογράφος πού έφαγε τὸ πρώτο ξύλο και ἀπό ποιόν ; Η ἀπάντησις βρίσκεται σὲ μιὰ δόλοκληρη σελίδα τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως.

Ήσαν κατὰ τὸ 1825. Η Τριπολιτσα, πρωτεύουσα καὶ καρδιά τοῦ Μωριά, ήταν ἀκόμη στὰ χέρια τῶν Τούρκων, καὶ τὸ παρσούδι τῆς θᾶ ἐπὶ τείων ἀληθινὸ θρίαμβο γιὰ τὸν Ἀγῶνα. Η Κυβέρνησις καὶ ὁ Γενικός Ἀρχηγός Θ. Κολοκοτρώνης (ὃν καὶ συχνά διαφωνοῦσαν) τῇ φορᾷ αὐτῇ εἶχαν μείνει σύμφωνα οἱ πρέπει νά κινηθοῦν κατὰ κεῖ και νά στήσουν κάπου κοντὰ τὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδο. Πήγαινε λοιπὸν ὁ Κολοκοτρώνης στοὺς Μύλους, (ἀντικρὺ τοῦ Ναυπλίου), παραλάβαινε τροφές και πολεμοφόδια ἀπὸ τὴν Κυβέρνησις, στρατολογοῦσε μαστοροὺς, ὅπως ἤξερε ὁ Γερός, καὶ ἐτοιμαζότανε γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιχειρήσις.

Στὸ μεταξὺ, διάφοροι χωρικοὶ μταινοβγαίνανε στὴν Τριπολιτσα, ἀνεμπίδιστοι. Αὐτοὶ δὲν ἄρεσε τὸν Κ. Κολοκοτρώνη, γιὰτί ἐτοὶ ὁ ἐχθρὸς θὰ μάθαινε τί γίνονταν ἐξω. Κοντὰ σ' αὐτὰ ἔφημερις τῆς 'Ελληνικῆς Διοικήσεως ἔκανε τὴν ἀνοησία νά γράψῃ οἱ ὁ Ἀρχηγὸς ἐτοιμαζέται νά κινήσῃ ρεσάλτο (έφοδο) κατὰ τῆς Τριπολιτσᾶς. Ὁ Κολοκοτρώνης πού τὸ διάβασε ἔγραψε ἐξω φρενῶν : «Τέτοια μυστικότητα εἶχαν ! Ἐδωσαν εἰδησι τοῦ ἐχθροῦ !»

Στὸ θυμὸ τοῦ ἀπάνω ὁ Κολοκοτρώνης ἐσκυλλόβρισε τοὺς «ἐφημεριογράφους» καὶ ἀρκίστηκε νά χειροτονήτῃ τὸν πρώτῳ καὶ λαμάρῃ αὐτὸν στὰ χέρια του ! Η τύχη τοῦ ἔφερε τὸν Ἰωάννη Φιλήμονα τὸν ἱστορικοὶ καὶ ἀργότερα ἱδρυτὴ καὶ συντάκτη τῆς ἐφημερίδος «Αἰὼν».

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου 1825, ὁ Φιλήμων, φλεγόμενος ἀπὸ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό, ἀρματωμένος, ἔπερασε ἀπὸ τοὺς Μύλους. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴν ήταν γριμματικὸς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μάνης Πετρόπουτε καὶ πήγαινε στὴν Τριπολιτσα νά ἐκτελέσῃ μιὰ ἀποστολὴν του : Νά φροντίσῃ δηλαδὴ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Γ. Μαυρομυχαλῆ, ὁ ὅποτος κρατιοῦνε παρὰ ὅμα σκλάβος ἀπὸ τὸν Ἰμπραήμ, παρὰ τὴ συνθήκη πού εἶχαν κίνη. Ὁ Φιλήμων ἔφερε ἀπάνω του μυστικὰ γράμματα τοῦ Πετρόπουτε καὶ συναμα εἶχε τὴ μυστικὴ ἐντολὴ νά κατασκοπεύσῃ τὴν πολὶ καὶ νά πληρωσορήσῃ καταλλήλως τὴν Κυβέρνησι.

Ἀτ' αὐτὰ ὅλα δὲν εἶπε τίποτε στὸν Κολοκοτρώνη, ἔτεραςε καὶ μπῆκε στὴν Τριπολιτσα. Ὁ Τοικουμένη στὴν Ἱστορία του γράφει : «Ἐμῖνεν ὑπὸ πρόσχημα ὑποταγῆς, ἐπιλοπονηθῆ, ἐνδεκτικῶς δύο ἡμέρας καὶ καὶ λόγῳ προτροπῆς καὶ ἄλλων εἰς ὑποταγὴν ἐξήλθεν ἀκριβῶς καὶ ἀνέφερον δὲ παρετήρησε». Στὸ γυρισμό του ὁ Φιλήμων περῶσε πάλι ἀπὸ τοὺς Μύλους. Βεῖε τὸν Κολοκοτρώνη νά παῖξῃ, με παιδικὴ ἀφέλεια, τίς ἀμάδες μετὰ τὰ παλληκάρια του. Ὁ Κολοκοτρώνης ἤξερε καλὰ τὸ Φιλήμονα καὶ τὴ δημοσιογραφικὴν του αἰα, μα τὸν ἔχαρετρεσε νυχρα.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὸνε ρωταεῖ.

— Ἀπὸ τὴν Τριπολιτσα ! ἀπαντᾷ με θάρρος ὁ Φιλήμων.

— Ποιός σ' ἔστειλε ; τὸν ρωταεῖ.

— Η Διοικήσις !

— Ἐτοὶ ἔ ; Καὶ μένα πῶς δὲ με ρώτησες ; Τί φυλάω ἐγὼ ἐδῶ ; Τσοπάνος εἰμαι ἐγὼ, ἢ Γενικός Ἀρχηγός ; !..

Καὶ ἐδόληκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ δημοσιογράφος, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφικε ν' ἀρθρωσῇ δύο λέξεις καὶ ὁ Κολοκοτρώνης χύνεται κατὰ πάντα του, τόνε ἔαρητάνει, καὶ τὸν ἀρρίζει

στὶς γροθιές. Ὁ Φιλήμων ἔφαγε τῆς χρονιᾶς του. Ἐπειτα διέταξε τὰ παλληκάρια του καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ.

Η Κυβέρνησις ἀμα ἔμαθε τὸ περιστατικὸ ἐταράχτηκε. Τὴν ἄλλῃ μέρα ἔστειλε τὸν στρατηγὸ Δ. Μούρτζινο, «Υπουργὸν τοῦ Πολέμου», στοὺς Μύλους μετὰ δύο ἔγγραφα : Τὸ ἓνα ἦταν γιὰ τὸ Φιλήμονα, τιμητικὸ γιὰτί ἔφερε σὲ τέλος τὴν «ἐθνικὴ» ἀποστολὴν του καὶ τὸ ἄλλο στὸν ἀρχηγὸ Θ. Κολοκοτρώνη πού τόνε μάλλωνε με τρόπο γιὰ τὴν πράξι του. Ὁ Γερός, πού εἶχε ἔσθμωσεν πιά, ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς καὶ εἶπε στὸ Φιλήμονα :

— Ὁρίτε κύριε ἐφημεριογράφε, καὶ ἂν σοῦ ἔαναρέσῃ..

Καὶ ὁ Φιλήμων ἐλεύθερος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ὑπουργό, ἔπηγε στὸ Ναύπλιο.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἔλαβε ἀφορμὴ καὶ ἄλλοτε νά θυμώσῃ ἐναντίον τοῦ Τύπου.

Στὴν Τρίπολι, μερικοὶ ἐχθροὶ του τοῦ τύπου σὰν ἐχαράκια μιὰ σάτυρα καὶ τὴν κυκλοφοροῦσαν κυφά. Κάποιος όμως ἐπήγε νύχτα καὶ τὴν ἐκόλλησε ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὅπου ἐσύχναζε ὁ Γερός καὶ λειτουργοῖτανε.

Ἦταν Κυριακὴ, πρωτὴ — πρωτὴ, καὶ ὁ λαὸς συνάχτηκε ἀπέξω καὶ διαβάρε τὸν πικρὸ χαρτί, τὸ γεμίστο συκοφαντίας.

Ὁ Στρατηγὸς μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἔφτασιν ἐν τῷ μεταξὺ στὴν ἐκκλησία. Ἐνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια του εἶδε τότε τὸ χαρτί, κατάλαβε τί τρέχει, ἔτρεξε καὶ τὸ ἐξέκόλλησε. Ὁ Στρατηγὸς όμως τοῦ τὸ πήρε καὶ τὸ φύλαξε στὸν κόρφο του. Ἦταν ἀτάραχος σὲ δὴ τὴ λειτουργίαν, γονάτισε σὰν βγῆκαν τ' Ἅγια καὶ ἀμα ἀπόλυσε ἢ Ἐκκλησίαν, φωνάζει τὸν πιπᾷ καὶ τὸν ἔβαλε νά διαβάσῃ ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τὴ σάτυρα :

— Δυνατὰ, δέσποτα ! τοῦ λέει, νά τὸ μάθουν καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν γράμματα !.. Καὶ πρόσθεσε : — Ὁ κάλλικος παρὸς στὸ νοικοκύρη του μένει !..

Ἀλλ' ἂν ὁ νικητὴς τοῦ Δράμαλης εἶχε λόγους νά εἶνε δυσάρεστῶς κατὰ τὸν δημοσιογράφον δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μετὰ τὸν Καραϊσκάκη. Ἐνας παλιὸς Ὑπουργὸς τῶν ὀδρασι τῆς 8 Μαΐου 1852, γιὰ τὸν Τύπο εἶπε :

«... Ἐὰν ἐπῆρχε μέγα καὶ ἐνδοσιμὸς ἐλατήριον δι' ἓνα μέγα στρατηγὸν τῆς Ἑλλάδος τὸν δολιδμον Καραϊσκάκην τὸ ἐλατήριον τοῦτο ἦτο ὁ Τύπος καὶ συνεχῶς εἰς τὴν γενναίαν καὶ ἀρετὴν γλώσσαν του ἔλεγε πρὸς ἡμᾶς τότε : — Φροντίστε γιὰ τὰ φύλλα ! δηλαδὴ γιὰ τὰ φύλλα, τίς ἐφημερίδες »

Με ἄλλα λόγια ὁ Καραϊσκάκης εἶχε ἀναθέσει στὸ Χρηστίδην, (πού τὸν εἶχε μαζί του στὸ Φαληρικὸν στρατόπεδο) νά διευθύνῃ τὸ γρμφείο τοῦ τύπου.

Καὶ ἄλλοτε ὁ Καραϊσκάκης ἔδειξε τὴν ἐκτίμησιν ποῖχε στοὺς ἀνθρώπους τῆς δημοσιογραφίας. Ὅταν πρωτογενώρισε σ' Ἀνάπλι τὸν Παναγιώτῃ Σοῦτσο νεαρώτατον τότε, ἔβγαλε νά τοῦ χάριση δύο ἀσημοστολίστα πιστολίαν του, μὲ ὁ ποιητὴς τοῦ εἶπε : — Στρατηγέ, αὐτὰ εἶνε ὅλα ἀξία γιὰ σένα... Ἐγὼ τὴν πένην μου ἐγὼ ! Καὶ ὁ Καραϊσκάκης τοῦ ἔκανε τότε μιὰ πρότασι :

— Ἐρχεσαι μαζί μου ; Πάω νά λευθερώσω τὴν Ἀθῆνα !.. Ἐγὼ θὰ πολεμᾷ, καὶ σὺ θὰ γράφῃς.

Μὰ ὁ Παναγιώτης Σοῦτσος δὲν ἐπῆγε.

Κατὰ τὰ πρώτα χρόνια τῆς 'Ελληνικῆς Δημοσιογραφίας, ἐκτος τοῦ ξύλου, ἀνέωσσε καὶ ὁ λιβελλός — ἓνα φοβερὸ βρασιδι, πού εὐτυχῶς σήμερα εἶνε ἄγνωστο στὸν τόπο μας. Για νά σχηματίσῃ κανεὶς σχετικὴν ἰδέαν, ἀρκεῖ νά διαβάσῃ τὰ φύλλα τοῦ 1845—1860. Ἰδοὺ π.χ. ἓνας λιβελλὸς παρμένος ἀπὸ τὸν «Αἰὼν ἐστὶν ὁ τῶν» τῆς... Πρωτοχρονιάς τοῦ 1849.

«Προσθὲς συνητήθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ὁ ἐκδότης τοῦ «Αἰ. ἐστὶν» καὶ ἱ. Παντελῆς μετὰ καὶ Γ. Γαράκη, τὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καταβαίνοντα τότε ἀπὸ τὴν Ἀμαζαν, περὶ τήνμιν ἢ δομετὰ μεσημέριαν ὄραν συνηθὴ καθ' ἡ ἀναβαίνει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ διὰ νά ἐπάγῃ εἰς τὰ χεῖρ του. Ἦταν χορτασμένος, εἰς εἶχε

I. Φιλήμων.

σηκωθεί από το τραπέζι με μάγουλα κατακόκκινα. 'Ο κ. Παυτελής τον έπληρσεν ενδοχήμους και τον ήρωτα περί του έλλειματος, διати δεν του έδωκεν έγγραφως έκθεση δικαιολογητικήν την όποιαν του ζήτησε επιμόνος και διά του λόγου και διά του 'Ανεξαρτήτου. 'Ο κ. Γλάρος, δνομα και πρόημα ως φαίνεται, από τους καπνούς της τραπέζης, άμα ήκουσε την λέξιν 'Ανεξαρτήτος, τον έπιασαν σπασμοί και ξεσπενεται κατ' αυτόν τας πλέον αναγώνους και κακοήθεις εκφράσεις: —'Νά χ... την έφημερίδα σου! 'Ο κ. Παυτελής χωρίς ποσώς να ταραχθή, τφ άπήνητησε: —'Νά τφ... και τφ έπρσθησε λέγων ότι κατ' όσον άφορφ την έκθεση, την όποιαν του άρνεϊται, ή θέλει την δώσει ή θέλει μουντζουρωθεί και θέλει άποδειχθεί και αυτός και ή συντροφία του δι εινε λυμνδνε του δημοσίου πλούτου... Είς τά έπόμενα φύλλα θέλομεν έπανέλθει εκτενέστερον, άκοφόμενοι να είπωμεν τώρα δι ή Κυβερνήσις πληρώνει τοιούτους, ως τον Γλάρον, διά να παρενρίσκωνται εις τά χρέη των από της άγδδης π.μ. κατά τον γνωστόν κανονισμόν και ουχί να κραπαλώσιν έως την 1 ή τας 2 μ. μ. εις τιν Πειραιά και ένθεν κάκειθεν, να στέκωνται δε εις τφ γραφείον μόλις μαν ή δύο ώρες τον πολύ με τά τσάγια στο χέρι. Μή λυσσάς, κύριε Γλάρε» κλπ. κλπ.

Τό ξίλο και οι λίβελλοι στά χρόνια του 'Οθωνος είχαν φθάσει στη μεγαλειότητά τους δξύτητα. Κάθε δημοσιογράφος ήταν αναγκαίμενος να συνοδεύεται από...σματοφύλακες. Στά χρόνια της βασιλείας του Γεωργίου Α', τφ κακό έμετρίσθηκε, άργότερα δε έπεκράτησε ή εύπρέπεια, μέχρις ότου συνέβη ή επίθεσις έναντίον του μακαρίτη Γαβριηλίδη. Κάποιος, θυμωμένος έναντίον του γιά ένα άρθριδιο στην 'Αφρόδιτι, έπαρσφύλαξε τφ Δευθυνη της στην έξώπορτα των Γραφείων του, στην όδδ Σοφοκλέους. 'Όταν είδα τφ Γαβριηλίδη νάρχεσσι, τφ έπετέθη. 'Ο Γαβριηλίδης έβγαλε τφ περίστροφφ και, άμυνόμενος έπυροβόλησε. Δυστυχώς ή σφαιρά άντί και ή Γαβριηλίδης καταδικάστηκε να πληρώνη Ισοβίως μνηνιά έπιχορήγησι στη χήρα και τφ όρφανό του σκοταμένου. Και την έπλήρωσε μέχρι τφ θανάτου του.

Τό γεγονός έκανε πολύ θόρυβο, ή Γαβριηλίδης λυπήθηκε κατάκαρδα, γίννηκε δική και ή Γαβριηλίδης καταδικάστηκε να πληρώνη Ισοβίως μνηνιά έπιχορήγησι στη χήρα και τφ όρφανό του σκοταμένου. Και την έπλήρωσε μέχρι τφ θανάτου του. Καί τφ άδαιμνηστος 'Αδωνίς Κύρου ύπέστη κάποιον μιά επίθεσι, στην όδδ Σταδίου, άκριβώς έξω από τφ Ζαχαροπλαστείο Δουμνιέ. Καθώς έβράδιζε άνύποπτος, έξαφνα ένας Κρητικός, βροκοφόρος, χωρίς να τφ πη ττοπος έδόχησε τφ μαγκουρά του και κτύπησε τφ Δευθυνη της 'Εστίας» στό κεφάλι. 'Ο Κύρου έπεσε κάτω αλμόφυρτος, και ή μαγκουροφόρος τώμαλε στά πόδια, με λίγο πιο πέρα τον έπιασαν οι χωροφύλακες. Στην 'Αστυνομία, πού τον έράτησαν γ.α.τι τόκανε αυτό, άπήνητησε: —Με έβριζε μπουμπά και τούτταίε μιά...

Από την κουτ' αυτή δικαιολογία ή 'Αστυνομός έπεισθη ότι ή μαγκουροφόρος ήταν βαλτός. Και πράγματι, ή 'Ανάκρισι άπέδειξε ότι ή επίθεσις έναντίον του διαπρεπούς δημοσιογράφου είχε πολιτική έλατήρια και γι' αυτό κατεδικάστηκε από όλη την 'Ελληνική κοινωνία. 'Ο Παλαϊδής

ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟΥΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Οι Χριστιανοί τφ μεσαίανος σάν γυρίζαν τή νύχτα των Χριστουγέννων από την έκκλησία τφ έρχονταν στην εύθυμία και τή διασκέδισι.

Έφρχαν να καίη στο τζάκι «τφ μεγάλο κούτσουρο» πού είχαν άνάψει από βραδύς.

Τό κούτσουρο αυτό, την έποχή εκείνη, ήταν ένα είδος φόρου, πού πλήρωναν οι ύποτελείς στους άρχοντας. Την παραμονή, δηλαδή, των Χριστουγέννων, πήγαιναν στον άρχοντα τφ τοπου ξύλα, όπως πήγαιναν τφ Πάσχα αρνιά και πανέρινα με αύρά, όπως έπήγαιναν την 'Ανάληψι σιτάρι και των 'Αγίων Πάντων κρασί ή λάδι. Και δέν ήταν μικρός, ή φορος αυτός των ξύλων, άν λαβή κανείς υπ' όψιν, τφ πελώρια άρχαία τζάκια.

Τό δέ κούτσουρο αυτό, ήταν όλόκληρος κορμός, μεγάλου δένδρου.

Κι όχι μοναχά τά άρχοντίσπια, αλλά και κάθε σπίτι έδιδε ιδιαίτερα προσοχή στο τζάκι και στο μεγάλο κούτσουρο, τφ βρωδεϊά των Χριστουγέννων.

Η πόρτα δέ των σπιτιών, έμενε όλάνοιχτη, τφ βρωδεϊά εκείνη, γιά τφς πτωχούς και τφς προσκονητές και τφς δδοιφόρους, πού πήγαιναν να ζητήσουν άσφλο. 'Όλοι είχαν τφ δικαίωμα να έβασταθούν, από τφ μεγάλο «κούτσουρο» τή νύχτα των Χριστουγέννων. Και μαζεμένω από βραδύς, όλη ή οίκογένεια εκεί, περιέμενε τή λειτουργία τφ μεσονυχτίου, με παραμύθια και με διαφορές Ιστορίες της ημέρας.

Μετά την έκκλησία γινότανε τφ μεγάλο τραπέζι εις τφ όποιον παρτίετο ή πατροπαράδοτη χορταρόσουπα ή βρασμένη εις την χήρα που την έχωναν μέσα στη σάτχη πριν φύγουν γιά την έκκλησία.

Έπειτα έρχήταν ή παραγεμιστή ή χήνα ή ή Ινδιάνος και τέλος τά γλυκίσματα όπως τά συνειθίζαν σε κάθε άπαρχία!...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

'Ο Τιλ 'Εβλεσπύγκελ ήταν ένας άπ' τφς πειδ περίφημους γερμανούς γελωτοποιούς κ' ένας άπ' τφς έξυπνότερους ανθρώπους τφ ΙΔ'. αιώνος. Πολλοί κορονιόγροφοι της έποχής εκείνης, μιλάνε με θαυμασμό γιά την πονηρία του και τις έξυπνες άπαντήσεις πού έδινε σ' ό,τι κι' άν τον ρωτούσε.

Μιά μένα κάποιος φίλος του γνωρίζοντας πώς ή γελωτοποίησης αυτός είχε πολύ μεγάλη ιδέα για τφ ύποκειμένο του, τον ρώτησαν τί τιμή έδινε γι τον έαυτο του.

—Μπά! δέν άξίζω παραπάνω από είκοσι έννη δηνάρια τφς άποκρίθηκε ή γελωτοποίησης.

Οι φίλοι του έμειναν μ' άνοιχτό τφ στόμα, βλέποντας τή μετριόφροσύνη τφ άνδρός. Και ή Τιλ άπεφάσισε να τφς λύσει τήν άπορία τφς:

—Σας έξηγησα πώς δέν άξίζω παραπάνω από είκοσι έννη δηνάρια, είπε, έπειδή κι' αυτόν άκόμα τφ Χριστό τον πούλησαν μόναχα γιά τριάντα!

Και τώρα, πού έγινε κουβέντα γιά τά 30 άργύρια τφ Ιούδα, άς αφήσουμε τον 'Εβλεσπύγκελ με τ' άστει του, κι' άς έρθουμε στο πόθορο ζήτημα πού άπασχόλησε και άπασχολεί άκόμα πολλούς ανθρώπους: Τί ποσόν άντιπροσώπευον, με τή σημερινή μονάδα, τά παληά τριακοντα άργύρια; 'Ο Θωμάς εινε ή μόνος ευαγγελιστής πού κάνει λόγο γι' αυτό, με χωρίς ν' άναφέρη άν τ' άργύρια αυτά ήταν 'Ελληνικά, ρωμαϊκά ή βραβικά. Οι σχολασταί των γραφών εινε τή γνώμη πώς τφ ποσόν αυτό άντιπροσώπευε 750 έως 4500 σημερινές δραχμές, με δέν έχουν κι' αυτοί συμφωνήσει άπολυτως σχετικώς. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξαν γιά να έξηγήσουν τφ γεγονός ότι με τφ ποσόν αυτό άγοράστηκε ή περίφημος ά γ ρ ο ς α ί μ α τ ο ς, τφ όποιου τά Ιστορικά έχουν ως έξης:

'Όταν ή Ιούδας έμαθε πώς οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι σταύρωσαν τφ Χριστό, συναισθάνθηκε τφ μέγεθος τφ κακουργήματος του και μετανόησε γιά τήν προδοσία του. Πήγε τότε και τφς βρήκε, τφς πέταξε στό μούτρα τά τριάντα άργύρια—τφ άντίτιμο της προδοτικής του πράξεως—και «άπέλθαν άπλήγητο». Οι γραμματείς σκεφτηκαν τότε τί να κάνουν αυτά τα χρήματα. Γιά μιά στιγμή τφς πέρασε άπ' τφ μυαλό ή ιδέα να τά καταθέσουν στο κοινό ταμείο, με ύστερα, κατόπιν ώριμωτέρων σκέψεων, έκριναν πώς τα χρήματα αυτά—«τιμή ή ίματος»—δέν έπρεπε να κηλιδωσουν τφ κοινό ταμείο πού προωριζότανε γιά πατριωτικούς και Ιερούς σκοπούς. Και με τά χρήματα αυτά άγοράσαν ένα άγρο, λάγον από την κοιλάδι 'Εννωμ, πού ήταν γνωστός ως τότε με τ' όνομα «άγρος γεραμώς» και τον χρησιμοποίησαν γιά νεκροταφείο των έξων, ύπο την όνομασία «άγρος αίματος» ή «Ακελδαμα». Η έκτασις αυτή χρησιμοήσε προγμάτι ως νεκροταφείο των περιγητιών και των έξων μεχρι τφ ΙΣΤ'. αιώνος, σημερα δε στο χώρο αυτόν εινε κτισμένη ή μονή τφ 'Αγίου 'Ονούφριου. Λέγεται ότι τφ χωρά τφ νεκροταφείου αυτού είχε την ιδιότητα να διαλύη τά πώματα μέσα σε είκοσι τεσσερες ώρες. Γι' αυτό και ή Αγία 'Ελενη όταν πήγε στούς άγίους τοπους όπου και άνεκαλυψε τφ Σταυρό τφ Μαρτυρίου, φορτώσε πολλά πλούα άπ' αυτή τή θαυματουργή γή και την έστειλε στη Ρωμή, γιά να χρησιμοήσση στα Νεκροταφεία!...

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η 'Εθνική Τράπεζα της 'Ελλάδος έχει άπλή και σύντομη Ιστορία:

'Ο Κυβερνήτης Καποδίστριας, στις 2 Φεβρ. 1828 έξεδωσε στην Αίγινα Διάταγμα «περ. συστάσεως χρηματικής τραπεζής» και υγχιώνος έγινε μετοχος αυτής. Η Τράπεζα αυτή δεν έλποκοπή και διαλυθηκε στα 1838 με Β. Διαταγή τφ 'Οθωνος. Αργότερα ή φιλελληνική τραπεζή της 'Ελλάδος έστάλη στο ήλιο του Ιωάννη Σταύρου 500.000 δραχμάς γιά να δοκιάσει άν ή 'Ελλάς ήταν ώριμη γιά Τραπεζιτικές εργαιες. Έτσι ιδρύθη ή 'Εθνική Τράπεζα με κεφάλαιο 5.000.000 δραχ., διατεταμένο σε 5.000 μετοχά, από 1.000 καθεμία. Πρώτο, μετοχής ενεργησι ή Κ. Βρανή, γιά 150 μετοχά, έπειτα ή Βασιλείς της Βαυαρίας Δουορίτς, γιά 20, ή αδελφοί Ροτσχίλο γιά 100 και ή Νικ. Ζωμοιάς γιά 500 μετοχές.

Η πρώτη συνέλευσις των μετοχων έγινε στις 13 Νοεμβρίου 1841 και έξελεγη λαμπρήμει διευθυντής της Τραπεζής ο Ι. Σταύρου. Στη Γενική Συνέλευση του 1849 ο Σταύρου έξελεγη έξωκοινώς Ισολογιστής διευθυντής, τίτλος πού άντεκατέστη με τον τίτλο Διοικητής τφς. Μετα τον Γ. Σταύρου έχημην ιων διοικήσει ή Μαρκος Ρενιερής (1866-1890), ή. Καλλιάς (1890-1896) και Σ. Σερτί (1896). Άργότερα έγινε και ή προ ήμερων ανουσαν Ιω. Μουταφίς.